

Het Boek Daniël - Nummer Honderdzevenenzestig

Profetie ontsluit: de historische en profetische betekenis van Daniël 11:10 en verder ontvouwd

Jeff Pippenger
2024-03-30

Vers veertig van Daniël hoofdstuk elf begint ten tijde van het einde in 1798, wanneer aan de koning van het noorden door de hand van de koning van het zuiden zijn dodelijke wond wordt toegebracht. Die geschiedenis werd getypeerd door het jaar 246 v.Chr., toen Ptolemaeus wraak nam op het noordelijke koninkrijk, en ook door het napoleontische Frankrijk, dat in 1798 de paus gevangen nam. Nadat de koning van het zuiden in vers negen naar Egypte terugkeert, geeft vers tien vervolgens aan dat de koning van het noorden een tegenaanval op de koning van het zuiden zou inzetten.

Dan zal de koning van het zuiden in zijn koninkrijk komen en naar zijn eigen land terugkeren. Maar zijn zonen zullen worden opgeruid en een menigte van grote strijdkrachten bijeenbrengen; en één zal zeker komen, overstromen en doortrekken; daarna zal hij terugkeren en opnieuw worden opgeruid, tot aan zijn vesting. Daniël 11:9, 10.

Voordat wij Uriah Smiths commentaar beschouwen op de geschiedenis die vers tien vervulde, merken wij de uitdrukking op: „overstromen en doortrekken.” De Hebreeuwse uitdrukking die op deze wijze is vertaald, wordt in vers veertig ook vertaald als „overstromen en eroverheen trekken.” Het is in het oorspronkelijke Hebreeuws dezelfde uitdrukking. Zij komt slechts op één andere plaats in de Schrift voor.

En hij zal doortrekken door Juda; hij zal overstromen en overstelpen, hij zal reiken tot aan de hals; en het uitspreiden van zijn vleugelen zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël. Jesaja 8:8.

In Daniël hoofdstuk elf, vers tien en vers veertig, en vervolgens opnieuw in Jesaja hoofdstuk acht, vers acht, wordt dezelfde Hebreeuwse uitdrukking op drie verschillende manieren vertaald, hoewel zij dezelfde betekenis weergeven. Het laatste woord van de uitdrukking, het Hebreeuwse woord “abar”, wordt in vers tien weergegeven als “doortrekken”, in vers veertig als “overstromen”, en vervolgens in Jesaja als “overgaan”. De betekenis is in wezen in elk van de drie verwijzingen dezelfde, maar in Jesaja bestaat er bovendien nog een andere profetische samenhang tussen deze verwijzingen.

Het vers in Jesaja werd vervuld toen de koning van Assyrië Juda veroverde en naar Jeruzalem kwam, maar de stad zelf nooit veroverde. Hij kwam op „tot aan de hals”, maar hij veroverde het „hoofd” nooit. In diezelfde profetie zet Jesaja een profetisch symbool uiteen van wat een „hoofd” voorstelt, en hij duidt een „hoofd” aan als de hoofdstad van het koninkrijk, terwijl ook de koning

van het koninkrijk het „hoofd” is. Hij verschaft twee getuigen van de profetische waarheid dat een hoofd een koning en een koninkrijk is, en vervolgens geeft hij op cryptische wijze te kennen dat, indien de student van de profetie deze waarheid niet wil aanvaarden en begrijpen, hij niet bevestigd zal worden. Het cryptische vers maakt deel uit van precies dezelfde profetie die aanduidt dat de koning van het noorden zou overstromen en overgaan, maar slechts op „tot aan de hals”.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbrijzeld worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorzeker, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:8, 9.

Het „hoofd” van het volk van Syrië was zijn hoofdstad „Damascus”, en het „hoofd” van „Damascus” (de hoofdstad) was „Rezin”, de koning van Syrië. Ook was het „hoofd” van het volk van Efraïm zijn hoofdstad „Samaria”, en het „hoofd” van „Samaria” (de hoofdstad) was „de zoon van Remalia” (Pekah), de koning van Samaria. In dezelfde profetie, in het volgende hoofdstuk, in vers acht, omsingelde koning Sanherib van Assyrië Jeruzalem, en in vers acht wordt zijn omsingeling van Jeruzalem aangeduid als opkomend tot aan de hals.

Verzen zeven en acht, die op grond van twee getuigen het profetische symbool van een „hoofd” uiteenzetten, dat zowel de koning als de hoofdstad van het volk van die koning vertegenwoordigt, vormen de profetie van vijfenzestig jaar die het beginpunt aanwijst van beide profetieën van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar tegen de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël. Het is daarom een zeer complex vers, want het staat in verband met vers tien en vers veertig van Daniël hoofdstuk elf, die beide eveneens treffen aanduiden waarbij een noordelijke koning een zuidelijke koning aanvalt, zoals Sanherib, een koning van het noorden, Juda, een zuidelijke koning, aanviel in vers acht van Jesaja hoofdstuk acht.

De sleutel die deze confrontaties van de koningen van het noorden en van het zuiden met elkaar verbindt, is het „hoofd” en het „overstromen en doortrekken”. Wanneer de koning van het noorden in vers tien van hoofdstuk elf vergelding oefent tegen de koning van het zuiden, wint hij de strijd, maar hij laat het „hoofd” ongemoeid, want hij „komt, en overstromt, en trekt door” „tot aan” de „vesting” van de koning van het zuiden. De geschiedenis van vers tien stelt de overwinning van de noordelijke koning op de zuidelijke koning voor, maar hij trekt Egypte (de vesting), de hoofdstad — het „hoofd” — niet binnen.

Toen de koning van het zuiden in de verzen zeven en acht eerder de koning van het noorden versloeg, „drong hij door tot de vesting van de koning van het noorden, en” „behaalde de overhand en” „voerde gevangenen” terug naar „Egypte.” Bij de vergeldende overwinning van de koning van het noorden drong hij niet in Egypte door, waarmee wordt uitgebeeld dat, toen de Sovjet-Unie in 1989 werd weggevaagd, Rusland, zijn hoofdstad — zijn hoofd, overeind bleef staan. „Indien gij niet gelooft, voorwaar, gij zult niet bevestigd worden.” Het is Rusland, voorgesteld als de koning van het zuiden in de verzen elf en twaalf, dat de slag om het grensland wint, dat in de oudheid Rafia was en heden ten dage Oekraïne is.

„VERS 10. Maar zijn zonen zullen ten strijde worden opgewekt en een menigte van grote strijdkrachten bijeenbrengen; en een van hen zal zeker komen, overstromen en doortrekken; daarna zal hij terugkeren en ten strijde worden opgewekt, tot aan zijn vesting.”

„Het eerste deel van dit vers spreekt van zonen, in het meervoud; het laatste deel, van één, in het enkelvoud. De zonen van Seleucus Callinicus waren Seleucus Ceraunus en Antiochus Magnus. Beiden vatten met ijver het werk aan om de zaak van hun vader en hun land te rechtvaardigen en te wreken. De oudste van hen, Seleucus, besteeg het eerst de troon. Hij bracht een grote menigte op de been om de heerschappijen van zijn vader te heroveren; maar daar hij een zwakke en kleinmoedige vorst was, zowel naar lichaam als naar vermogen, verstoken van geld en niet bij machte zijn leger in gehoorzaamheid te houden, werd hij na een roemloze regering van twee of drie jaar door twee van zijn generaals vergiftigd. Zijn bekwaamere broer, Antiochus Magnus, werd daarop tot koning uitgeroepen; deze nam het bevel over het leger op zich, heroverde Seleucia en won Syrië terug, waarbij hij zich van sommige plaatsen meester maakte door verdrag en van andere met geweld van wapenen. Daarop volgde een wapenstilstand, waarin beide partijen over vrede onderhandelden, en zich toch op oorlog voorbereidden; waarna Antiochus terugkeerde, in de strijd met Ptolemaeus, de Egyptische veldheer, overwon en erover dacht Egypte zelf binnen te vallen. Hier is de ‘ene’ die zeker zou overstromen en doortrekken.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 253.

De ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 markeerde de „tijd van het einde”, en de twee zonen in het vers vertegenwoordigen de twee wegmarkeringen van Reagan en Bush de eerste. Sinds de „tijd van het einde” in 1798, waar vers veertig van Daniël elf begon, is de hoer van Rome vergeten, want zij blijft, als Izebel, achter in Samaria, terwijl haar echtgenoot Achab Elia op de berg Karmel tegemoet treedt. Zij hield zich verborgen, maar trok in het geheim aan de touwtjes, zoals zij deed in de Eerste Wereldoorlog en de Tweede Wereldoorlog. Haar echtgenoot is haar plaatsvervangend leger tegen de koning van het zuiden. Toen zij in 1989 terugsliep, bracht zij, als de koning van het noorden, wagens, schepen en ruiters mee.

En in de tijd van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem stoten; en de koning van het noorden zal tegen hem aankomen als een wervelwind, met strijdswagens en met ruiters en met vele schepen; en hij zal de landen binnentrekken, en overstromen en doortrekken. Daniël 11:40.

Haar gevormachtigde in de vergelding wordt voorgesteld door „schepen”, die economische macht zijn, en door „wagens en ruiters”, die militaire macht zijn. Militaire macht en economische macht zijn de twee profetische kenmerken van de Verenigde Staten in de profetieën van de laatste dagen, want de Verenigde Staten zullen degenen die niet voor Izebel willen buigen, verbieden te kopen en te verkopen, en indien zij dan nog steeds Izebels merkteken van gezag weigeren, zullen zij ter dood worden gebracht. Het was de economische macht en militaire kracht van de Verenigde Staten, aangewend in samenwerking met het pausdom, die de ontbinding van de Sovjet-Unie in 1989 teweegbracht, hoewel Rusland bleef voortbestaan.

De geschiedenis die vers tien van Daniël hoofdstuk elf vervulde, wordt herhaald in de geschiedenis van het tweede deel van vers veertig, dat de tijd van het einde in 1989 aanwijst. De geschiedenis

van de verzen zes tot en met negen vertegenwoordigt de geschiedenis die leidde tot de tijd van het einde, die in het eerste deel van vers veertig wordt aangeduid. De verzen vijf tot en met tien van Daniël hoofdstuk elf illustreren op volmaakte wijze de geschiedenis van vers veertig van Daniël elf, want zoals Zuster White optekende: „veel van de geschiedenis die in het elfde hoofdstuk van Daniël vervuld is, zal worden herhaald.”

De verzen één tot en met vier van Daniël elf identificeren Cyrus, de tweede koning van de natie met de twee horens ten tijde van het einde in de laatste dagen. De „tijd van het einde” in de laatste dagen was 1989, en de tweede president, voorgesteld door Cyrus, vestigt een profetische opeenvolging die een student van de profetie in staat stelt door te tellen tot de zesde president na 1989, die de rijkste president zou zijn en die de globalistische drachtenmachten zou doen oprijzen (ontwaken), hetzij de globalisten van de wereld, hetzij die in de Verenigde Staten. Die profetische geschiedenis springt vervolgens naar het zevende koninkrijk van de Bijbelse profetie, de tien koningen van de Verenigde Naties, en identificeert zijn voornaamste en eerste koning, zoals voorgesteld door Alexander de Grote (betekenend „De Krijger der Mensen”), evenals de uiteindelijke ontbinding van zijn koninkrijk wanneer de vier winden van de islam volledig worden losgelaten bij het sluiten van de menselijke genadetijd.

Vervolgens illustreren de verzen vijf tot en met negen de geschiedenis die wordt weergegeven door de periode die voorafging aan de vestiging van het pausdom op de troon in 538, want eerst moet de macht die de koning van het noorden zal worden drie geografische hindernissen overwinnen, zoals Seleucus deed, die vervolgens als de koning van het noorden werd gevestigd. Daarna regeerde de koning van het noorden gedurende drieënhalve jaar, weergegeven door vijfendertig werkelijke jaren, totdat de koning van het zuiden zijn vesting binnentrok en hem gevangen nam, waar hij later in Egypte stierf door van een paard te vallen. Aldus duiden de verzen de geschiedenis aan die in 1798 ten tijde van het einde werd afgesloten.

Vers tien identificeert de geschiedenis van de tijd van het einde in 1989, en samen met de verzen vijf tot en met negen vertegenwoordigen zij de geschiedenis van vers veertig, evenals de geschiedenis van de verzen dertig tot en met zesendertig. Daarom zijn er, van vers één tot en met vers tien, regel op regel, twee profetische lijnen. De eerste heeft betrekking op de leiders van het zesde en zevende koninkrijk, hoewel er een lege ruimte is tussen de zesde en rijkste president van het zesde koninkrijk en het zevende koninkrijk.

De tweede regel omvat de geschiedenis van de verwijdering van de drie hindernissen, de periode waarin de koning van het noorden regeerde, en wie vervolgens in 1798 werd weggenomen, en reikt tot 1989, en de tweede president, voorgesteld in de vorige regel door Kores.

Verzen elf en twaalf stellen een derde geschiedlijn voor die plaatsvindt na de rijke koning van vers twee, maar enige tijd na de ineenstorting van de Sovjet-Unie ten tijde van het einde in 1989, en ergens vóór de zondagswet in de Verenigde Staten zoals voorgesteld in vers zestien.

De geschiedenis na de tijd van het einde in 1989 wordt in de eerste regel voortgezet tot de zesde en rijkste president, die vanaf 2016 de globalisten opzet. In de tweede regel wordt de profetische geschiedenis tot 1989 gebracht. De Slag bij Rafia („De Grenslijn”) in de verzen elf en twaalf gaat

vooraf aan vers dertien, waar de onlangs verslagen koning van het noorden zijn leger herstelt en vervolgens de koning van het zuiden verslaat, vlak vóór de zondagswet van vers zestien. De gevormachte macht van de koning van het noorden in vers dertien is de laatste van de acht presidenten die van 1989 tot aan de zondagswet regeren. Vers dertien moet daarom plaatsvinden bij of na de verkiezing van de achtste president, die uit de zeven is. De verzen elf en twaalf beginnen vlak vóór de zesde, rijkste president en eindigen waarschijnlijk vlak vóór de verkiezing van diezelfde president, die de achtste wordt die uit de zeven is, en die in de derde slag van de proxy-oorlog, in de verzen dertien tot vijftien, de overwinning behaalt.

De vergelding van de koning van het zuiden in de verzen elf en twaalf is een reactie op de nederlaag die de koning van het zuiden in vers tien leed. Vers tien duidt de overwinning van de koning van het noorden in 1989 aan, die tot stand werd gebracht door de geheime alliantie van de Verenigde Staten en het Vaticaan. De overwinning voor het noordelijke leger was de eerste slag van de proxyoorlog. De letterlijke hete oorlog die in de oudheid werd vervuld, was een voorafbeelding van een proxyoorlog in de laatste dagen, en de overwinning van de verzen elf en twaalf zal daarom een overwinning zijn voor de koning van het zuiden, in de tweede slag van de proxyoorlogen.

Er zijn drie veldslagen in de verzen tien tot en met vijftien, en zij werden in de oudheid alle vervuld door letterlijke hete oorlogen, maar zij stellen drie veldslagen in de proxyoorlogen van de laatste dagen voor. De eerste veldslag werd in 1989 gewonnen door het geheime bondgenootschap van het beest en de valse profeet, tegen de draak. De tweede veldslag van de proxyoorlogen zal worden gewonnen door de atheïstische drakenmacht van de koning van het zuiden, tegen het bondgenootschap van de paus en zijn proxyleger. De derde veldslag van de proxyoorlogen zal worden gewonnen door het proxyleger van de koning van het noorden, zoals voorgesteld in de verzen dertien tot en met vijftien.

Profetisch gezien zijn er drie hete wereldoorlogen, drie proxyoorlogen, bestaande uit drie veldslagen, en de oorlogvoering van de drie weeën van de islam. Er is ook een Burgeroorlog en een Revolutionaire oorlog. De tweede veldslag van de proxyoorlogen is thans gaande in Oekraïne, “The Borderline”, zoals voorgesteld door Raphia, dat de grenslijn was tussen de koning van het zuiden en de koning van het noorden, toen de verzen elf en twaalf voor het eerst in de geschiedenis werden vervuld.

Op precies hetzelfde ogenblik dat de tweede slag van de proxy-oorlogen in Oekraïne wordt uitgevochten, vindt ook de tweede van drie aanvallen van de islam tegen het heerlijke land plaats. De eerste aanval van het derde wee kwam op 11 september 2001, en de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend begon. De tijd van de verzegeling eindigt bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, wanneer de islam van het derde wee opnieuw de Verenigde Staten zal treffen. De eerste en de laatste slag zijn dezelfde, en beide markeren zij een stem van de engel van Openbaring achttien, die ook de stem van de derde engel is, die ook het bazuinen van de zevende bazuin is, dat ook het derde wee is.

Tussen die twee aanvallen, die twee stemmen zijn, die het geluid van de zevende bazuin vormen, viel de islam van het derde wee op 7 oktober 2023 niet het moderne geestelijke heerlijke land aan, maar het oude letterlijke heerlijke land.

De oorlog die toen begon, vindt nu plaats in precies hetzelfde gebied waar de Slag bij Raphia plaatsvond, zoals beschreven in vers elf en twaalf. De Gazastrook vormt de grenslijn tussen het zuidelijke koninkrijk Juda en Egypte. 7 oktober 2023 is een wiel binnen de andere wielen dat de opstand markeert, ofwel de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet, die samen met de eerste en de laatste letter het woord „waarheid” vormt.

De tweede aanval tegen het luisterrijke land door de islam van het derde wee vond plaats op 7 oktober 2023, en zij vond plaats in precies hetzelfde gebied waar de oude Slag bij Raphia plaatsvond, ter vervulling van de verzen elf en twaalf. De tweede aanval op het luisterrijke land is door profetische geografische symboliek verbonden met de tweede slag van de proxy-oorlogen, zoals voorgesteld door de oorlog in Oekraïne.

Regel op regel omvat de tweede strijd van de proxy-oorlogen die thans in de Oekraïne (Het Grensland) gaande is, de tweede toon van de bazuin van het derde wee (7 oktober 2023), die wordt vervuld in de laatste periode van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Die verzegelingservaring wordt door Daniël geïllustreerd in hoofdstuk tien, wanneer hij na de eenentwintigdaagse periode van rouw het gezicht van de „marah” ziet, hetgeen de drieënhalve dagen zijn waarin de twee profeten dood op de straat lagen. Het gezicht werd uitgelegd als de verklaring van „wat Gods volk in de laatste dagen zou overkomen.”

De waarheid die wordt voorgesteld door het visioen van de rivier de Hiddekel, welke de verzegelende waarheid is, wordt vervuld in de profetische geschiedenis van de verzen elf tot en met vijftien. Het is de geschiedenis van vers veertig die in 1989 begint en doorloopt tot vers eenenveertig en de spoedig komende zondagswet. Het is de geschiedenis van de zesde, rijkste koning in vers twee die wordt uitgebeeld tot aan het zevende koninkrijk van „Alexander de Grote”, zoals vermeld in vers drie.

De geschiedenis die begon bij het aanvangsmoment van de tweede slag van de proxy-oorlogen in 2014, die gevolgd werd door de rijkste president die in 2015 zijn campagne begon, is het lege gebied van vers veertig, vanaf 1989 tot aan de zondagswet in vers eenenveertig, en zij is ook het lege gebied vanaf de zesde, rijkste president in vers twee, tot aan het zevende koninkrijk. Het is de geschiedenis die begon met de eerste stem van Openbaring hoofdstuk achttien op 11 september 2001, en eindigt met de tweede stem op het uur van de grote aardbeving in hoofdstuk elf van Openbaring. Die geschiedenis is ook de periode in de geschiedenis die door Ezechiël in hoofdstuk twaalf wordt aangeduid, waar elk gezicht wordt vervuld. Die tijdsperiode is de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. De heiliging van Gods volk wordt tot stand gebracht door Zijn woord.

Heilig hen door Uw waarheid: Uw woord is de waarheid. Johannes 17:17.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Dit visioen werd aan Ezechiël gegeven in een tijd waarin zijn geest vervuld was van sombere voorgevoelens. Hij zag het land van zijn vaderen verwoest liggen. De stad die eens vol mensen was, werd niet langer bewoond. De stem van vreugde en het lied van lof werden binnen haar muren niet meer gehoord. De profeet zelf was een vreemdeling in een vreemd land, waar grenzeloze eerzucht en woeste wreedheid oppermachtig heersten. Wat hij zag en hoorde van menselijke tirannie en onrecht benauwde zijn ziel, en hij treurde bitter, dag en nacht. Maar de wonderlijke symbolen die hem aan de rivier de Kebar werden voorgesteld, openbaarden een allesbeheersende macht, machtiger dan die van aardse heersers. Boven de trotse en wrede vorsten van Assyrië en Babel was de God van barmhartigheid en waarheid op Zijn troon gezeten.”

„De wielachtige verwickelingen die de profeet leken te zijn betrokken in zulk een verwarring, stonden onder de leiding van een oneindige hand. De Geest van God, aan hem geopenbaard als Degene die deze wielen bewoog en bestuurde, bracht harmonie voort uit verwarring; zo stond de gehele wereld onder Zijn heerschappij. Myriaden van verheerlijkte wezens stonden gereed op Zijn woord de macht en het beleid van boze mensen te beheersen en het goede te brengen aan de Zijnen die Hem getrouw waren.

Op gelijke wijze gaf God, toen Hij op het punt stond aan de geliefde Johannes de geschiedenis van de kerk voor toekomstige eeuwen te openbaren, hem een verzekering van de belangstelling en zorg van de Heiland voor Zijn volk door hem ‘Iemand, den Zoon des mensen gelijk,’ te openbaren, wandelend te midden van de kandelaars, die de zeven gemeenten symboliseerden. Terwijl aan Johannes de laatste grote worstelingen van de kerk met aardse machten werden getoond, werd het hem ook vergund de uiteindelijke overwinning en verlossing van de getrouwen te aanschouwen. Hij zag de kerk gebracht in een dodelijk conflict met het beest en zijn beeld, en de aanbidding van dat beest opgelegd op straffe des doods. Maar toen hij voorbij de rook en het strijdgewoel heenblikte, aanschouwde hij een schare op de berg Sion met het Lam, die, in plaats van het merkteken van het beest, de ‘naam van de Vader geschreven op hun voorhoofden’ hadden. En opnieuw zag hij ‘hen die de overwinning hadden behaald over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de harpen Gods’ en zingend het lied van Mozes en van het Lam.

‘Deze lessen zijn tot ons nut. Wij moeten ons geloof op God vestigen, want vlak vóór ons ligt een tijd die de zielen der mensen op de proef zal stellen. Christus heeft op de Olijfberg de vreselijke oordelen vermeld die aan Zijn tweede komst zouden voorafgaan: “En gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen.” “Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn maar een begin der smarten.” Hoewel deze profetieën een gedeeltelijke vervulling ontvingen in de verwoesting van Jeruzalem, hebben zij een meer rechtstreekse toepassing op de laatste dagen.’

„Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. De profetie gaat snel in vervulling. De Heere staat voor de deur. Weldra zal zich voor ons een periode openen van overweldigend belang voor allen die leven. De geschillen uit het verleden zullen herleven; nieuwe geschillen zullen opkomen. Van de taferelen die zich in onze wereld zullen afspelen,

heeft men nog niet eens gedroomd. Satan is aan het werk door menselijke werktuigen. Degenen die zich inspannen om de Grondwet te veranderen en een wet tot handhaving van de zondagviering te verkrijgen, beseffen nauwelijks wat het gevolg zal zijn. Een crisis staat ons vlak te wachten.”

“Maar Gods dienstknechten mogen in deze grote noodtoestand niet op zichzelf vertrouwen. In de visioenen die aan Jesaja, aan Ezechiël en aan Johannes werden gegeven, zien wij hoe nauw de hemel verbonden is met de gebeurtenissen die zich op de aarde voltrekken, en hoe groot Gods zorg is voor hen die Hem trouw zijn. De wereld is niet zonder een heerser. Het verloop van de komende gebeurtenissen is in de handen van de Heere. De Majesteit des hemels houdt het lot van de naties, evenals de aangelegenheden van Zijn gemeente, in Zijn eigen hand.”
Testimonies, deel 5, 752, 753.